

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

I

Мора се истаћи да је данас [\[1\]](#) лакше живети као војник. Чак ми се чини да се војска и мало разбацује храном, добија се плата etc. Када сам дошао кући – креснуше ме разноразни рачуни у главу, несташице у радњама, те (злехудо?) помислих да није требало ни да долазим.

*

Чињеница је да и у овом рату ратује чувени српски Геџа: сиротиња, сељаци који нису посејали њиве и радници који месецима нису примали плату. [Ми кажемо да смо у рату од 24. марта, али како назвати онај цели период од 1991? Да ли би и то требало да се рачуна као ратно стање, непосредна ратна опасност или нешто слично?] Мајор који нас је пописивао одмах уписује, не питајући, ССС (*Средња Стручна Sprema* – за оне који су заборавили шта је то) и радничко порекло. А то је у ракетној батерији, која још и јесте нешто елитно у нашој војсци. Треба додати да је већина учествовала у оном рату који није био објављен у Хрватској.

*

Иначе, моја јединица је нешто као другопозивци, ја још дођем као млађи члан заједнице. Цела батерија ми личи на умноженог Јеремију из Алана Форда ;-)) сви се жале на нешто... Кад размишљам зашто смо уопште ми мобилисани, једини одговор који ми пада на памет је да смо покупљени да бисмо збунили противника, да навучемо на себе НАТО и да заштитимо праве јединице... Мада, ко зна, можда и ми нешто обалимо?

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Ако ништа, можда креснемо неки наш?! ;-) Шалу на страну, ми смо више за пројектиле и хеликоптере, као и за авионе у бришућем лету.

*

Као што горе набацих, ја сам један од двојице са факсом, други је неки директор неког предузећа, али местимичан чудак и велика причалица, тако да за ласкаву титулу Уче ;-) остајем само ја... Како добрано знате из партизанских филмова да су Уче углавном рахитични, кашљуцави, туберански настројени, са шалом и наочарима, вечито болешљиви, тако сам и ја то оправдао и успео да се разболим за неких десетак дана ратовања. Била је то директна последица надморске висине од преко 500 метара, спавања на земљи (три дана) а после испод шатора... Када је, пре два дана, пао снег – једногласно је прихваћен мој предлог да се склонимо у неку викендицу, где тренутно обитавамо.

Стварно, да ми је неко причао да ћу бранити својим телом РТС и мислити да је то најбоља станица на свијету, те да ћу у априлу носити дугачке гаће (ове моје војничке су биле толико искрпљене да су личиле на оне које је носио Френки Белевен, ако се неко сећа тог стрип јунака) – мало је рећи да не бих поверовао!

*

Наравно да не пишем ништа. И не читам ништа. Можда ћу сада понети Нови завет и још једну књигу. Вероватно књигу словеначког књижевника Витомила Зупана "Менует за гитару": у тој књизи он описује свој партизански живот. Мислим да је тај иронични поглед на рат ('победили смо јер смо нонстоп бежали') једини начин како се рат може преживети, те и како се о њему може писати. Мада, искрено, мислим да се о ратовима на нашем подручју (који су немилице партизански) и не треба писати када постоји та књига. По њој је покојни Жика Павловић снимео филм "Довиђења у следећем рату". Заиста, има ли за Србе ишта истинитије/извесније од тога да ће се видети у следећем рату?

II

Стално сам говорио да ћу, за следећи рат и ако овај преживим, имати спреман руксак са основним стварима. Јер сам у овај кренуо без довољно пресвлака, без лекова (у војсци има свега: храна је подношљива, алкохол се довлачи *ихаха* од сељака и купује, цигарета за војску има а за остале нема), али лекова нема и лекар их даје на кашичицу (мени дао десет аспирина и рекао да поделим са осталима који имају температуру!!!), без капе, капуљаче, без топлих ствари и многих других ситница које могу олакшати војнички (ратнички?) живот.

*

Прво сам био у једном селу око Касабе [\[2\]](#) и мислио да ћу тамо остати до краја рата. Већ другога дана сам пребачен у друго село и тамо је био

ритам да те питам

: два дана и ноћ се дежура, устаје у пола шест и само се спава једну ноћ у кући... Тим ритмом нама НАТО не би ни био потребан!

*

Када сам био (два дана) у стационару, тј. лежао у некој кући да ми спадне гадна температура 37,4 – помислих да ли ћу икада моћи да спавам без кошуље и џемпера?! Да – спавам у кошуљи и џемперу, понекад само скинем панталоне... *Dolce vita*, шта друго рећи. Осим што је човек животиња која много може да поднесе, фасцинантно је колико је и прилагодљива: ја се купам сваки дан [да не испадне ово као неко хваљење – сетите се шта је радио француски нобл!], а тамо сам 'ладно (добро, не баш 'ладно) издржао да се не купам целих двадесет дана. Косу сам прао тако што сам у посуду од салате, лагано испрану, ставио воду и то загрејао први пут на ватри обичној [од које замало да изгорим,

Ратни дневник 1999. – како је "Милошевићев рат" постао и мој

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

јер сам спавао на земљи, а припит командир је хтео да разгори ватру која је била од мене нека три метра, те се запалила ливадица ;-)], а после на неком прахисторијском шпорету... Још једном кажем да је фасцинантно колико се човек брзо привикне!

*

Оно што је занимљиво је да се сада присећам употребе рачунара?! Надам се да ћу, после рата, знати да разликујем шта је хардвер а шта је софтвер! ;-) За оне који знају шта је формула за добијање решења квадратне једначине, признајем да сам у служењу војничког рока успео да то заборавим...

*

Сељаци око Ваљева (сув четнички крај, срећом се у војсци више не носе петокраке, него је двоглави орао са неким мачевима) много су бољи него касабски [\[3\]](#) : за Васкрс смо добили доста ракије [одлична препеченица, стављена после у дудово буре и од тога добила изврсну боју, кристално чиста и без икаквог мириса и такву има цело село], неколико пилета, а за мене као дијеталца стигла ћуретина и супица... У некој тзв. кафани су нам дозволили да телефонирамо кући и не знајући да ли ће им војска ослободити телефон плаћања, те су нам дали и њихово купатило за коришћење. Свака част томе народу!!!

*

Кад сам долазио кући, возили смо се по принципу оне старе изреке: у аутобус где стаје 100 грађана, стаје 200 студената и 300 војника. Међутим, у свим осталим гранама живота – војска је данас број један, те би изреку ваљда ваљало преформулисати?

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

*

Ако гледамо мало шире, мислим да је Запад одлучио да Србе као такве жртвује, да у њима убије сваки осећај да је западни концепт демократије (намерно користим ову синтагму) нешто што би нама било потребно... Шта хоћу да кажем? Ако смо пре два месеца на савез са Русијом и Белорусијом гледали као на ординарну глупост, данас је мало (бар војника) који би имали нешто против тога. Запад нас гура на Исток, или се ми сами гурамо? Очито је да сва та прича о људским правима, о цивилизацији и демократији – шарена лажа; и сам сâм прилично био за такве односе у друштву, а данас ме нико не може убедити да може постојати демократија унутар неког друштва, а да главни медији као што су CNN и BBC **безочно** лажу на спољном плану... Свакако да не убијају своје грађане, али да ли је то што нама западни свет сервира оно чему се може тежити (овде не аболирам нашу власт за све глупости које нам је приредила)? Ако остане нешто Срба после овога, очито је да ће се морати тражити неки други пут, нека саборност, нешто што ће бити својствено нама. И да поновим оно што многи кажу – кад видим водеће западне медији помислих да сам много грешио по питању РТС-а (mea culpa).

*

Још једном морам да похвалим Марка Гашића, нашег човека из Лондона. Кажу да је историчар, 1957. годиште. Синоћ сам на мах видео његово излагање на Sky телевизији – Боже, како их он разбија... Марка (Гашића) за председника!!!

*

Оно сто ме је дефинитивно збунило је када је водитељица на "Радио Ваљеву" рекла да су Америка и остали 'мимо света'?! А где смо ми? Јесмо ли онда ми свет? Јер, како разумети да су 19 најмоћнијих земаља и сви суседи против, а ми за?!

*

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Не разумем ни ово гађање Милошевићевих одаја... је ли то представа за масе, или су стварно хтели да му 'стану у крај'? Да су хтели ово друго, сигурно би то урадили пре. С друге стране, ово мало руши представу да је склопљен неки дил. Чуди ме још и то што последња три дана није јављено да је срушен ниједан авион, а из незваничних извора (из врха ЈУЛ-а) чух да су спасена само четири пилота. Поред тога, у јучерашњем интервјуу Милошевића CBS-у новинар је рекао да се говори о осамдесет срушених авиона, а да ми кријемо. Руска агенција јавила да већ има специјалаца НАТО на Косову и да је копнена интервенција извесна... Оно што ме дефинитивно плаши је та копнена инвазија!

Не знам шта желе њоме? Да нас поробе и да нас после хране? У сваком случају, биће крви до колена дефинитивно, али та крв неће бити само наша...

III

На одсуству сам очајно спавао. Чим сам обукао униформу, у камиону војном на путу за Ваљево, почео сам да куњам. То успевам у апсолутно свим могућим позама (наводим да у аутобусу спавах до сада једно десетак пута у животу!): седећи, клечећи, лежећи на дрвеном сандуку за ракете, на земљи голој, наслоњен на руку... Изгледа да је војнику *иманентно* да увек може да спава и једе?! Поред овога, искристалисала су ми се и следећа правила (саможива до бола):

1) једи увек кад имаш шта

2) спавај увек кад за то имаш и најмању прилику

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

3) кад једеш не размишљај да оставиш за друге – већ једи колико можеш

4) кад ти поједу оброк – никад се не жали.

*

Војничке приче стижу до секса (стално понављам не-сећам-се-чију-беше-изреку да ме "Бог сачува двосмислености и нечастивог"), спавања и јела (а поготову пића); паде ми на памет да ако нека девојка хоће да се прослави – нек се појави у близини војске!

Једном је новопечени богаташ из моје јединице довео неке клинке, ваљда да би показао део своје моћи. О, Боже, како су оне (биле) испразне!!! Не разликују овцу и козу, а живе на селу. Sapient sat.

*

Вече када сам се вратио са одсуства, нестало је депресије; био сам фантастично расположен (и без алкохола). Је ли могуће да ми је рат за мање од месец дана ушао под кожу? Или је проблем у немаштини, бесперспективности и понижавајућем (види под: склоништа) животу у цивилству? Можда има нешто у томе да кад је рат – треба бити у рату?

*

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Војска пре свега значи губљење идентитета [сећам се да су у време мог служења редовне војске неки резервисти ископали на терену пољски клозет, тј рупу, али као двосед!!! ;-)) Они им рекли да ископају два клозета и они ископали, али један поред другог: ваљда да човек не буде ни ту одвише сам, да има с киме да проћаска ;-). То је био ударац и на оно мало индивидуалности које нам је остало: срећом да ДВОСЕД као такав није заживео!]; имам утисак да смо једино у свађама – којих има свуда где има људи и где је најнижи нагон за преживљавањем превазиђен – (п)остајемо индивидуалци.

*

Поново се питам како сам до сада спавао без џемпера?

*

Земљотрес: био напољу, на положају. Шест сати. Таман јављен престанак опасности. Са планине крај нас јак хук и играње тла. После сазнали да је епицентар био врашки близу, јачина око 5 Рихтера. Кад нас је то протресло и кад чусмо хук, (крајње искусно ;) закључисмо да је то пробијање звучног зида и одлучисмо да не идемо са положаја, јер ће нам у путу ионако јавити да се вратимо. После неких десетак минута опет нас је продрмало – и како је један од нас седео на сандуку за ракете – он први помисли да је земљотрес. У викендици опао малтер. Десетак минута стајали напољу и мртви уморни отишли на спавање.

Кроз три сата се будим (спавах на првом спрату) и схватам да је земљотрес. [Кад год се пробудим а не знам зашто – сетим се антологијске сцене из филма ДВОБОЈ НА МИСУРИЈУ, када Николсон/Брандо бива у крупном кадру, отвара очи а други му каже 'Погоди шта те је пробудило', а неколико тренутака касније камера показује да је ономе ко се буди – пререзан гркљан. Примењено на нашу тренутну ситуацију – 'Погоди шта те је протресло'.] Пријатељ и ја покушавамо да мене извучемо из вреће за спавање: излазим у војничким гаћама и чизмама [горе, of course ;-), кошуља и џемпер] пред потпуковника. Пријатељ каже да је то био секси призор: да ли због потполковника или због мене, не знам.

После беше прилично планинске грмљавине. Поплава, барем тог дана, није било.

IV

Имам утисак да је власт урадила све да би војска била задовољна. Цивили већ кажу да је нама тешко, али (бар) имамо дневнице 40 динара [што би рекли надреалисти, јесте да спавамо на земљи, дежурамо по N сати, шиба нас вјетар, киша, снег и мраз летњи – али сваког дана *четр'ес динара у ђеп!*].

Кад кажем да волим тај српски непоколебљиви дух – ви морате знати да је то иронично. До бола. Видите да ми мисао меандрира: размишљао сам зашто је власт према војсци мајка, а према осталима маћеха? Један одговор, који би био крајње нормалан да не живимо тамо где живимо, могло би бити да је реч о томе да смо **у рату**, па је и нормално тако. Мени се чини да је та пажња према војсци, па и (обећано) опаривање [за које не знам да ли су повучене паре са Кипра или се новац штампа] у склопу онога што ова Власт не сме да изгуби рат (види под: Хаг). Било како било, последице тога ћемо кусати сви заједно после рата.

Оно што свакако стоји је да се властодршци одлично [слутим!] осећају у ратним/ванредним условима, у условима када је све дозвољено. [Јуче ауто којим смо се довели зауставља *панцирисани* војни полицајац. "А, превозите војску! Ја видим да сте улегли, па сам помислио да је пуно бензина." Рат очито уздиже ситне душе, оне које се никад не би подигле да га нема и пушта најгорим људским особинама да испливају на површину и постану легитимна осећања.] Могуће је да и ја наша власт једна

ванредност

, па је нормално да се најпријатније осећају у ванредноме стању. [Ову одредницу ванредности

никакко

не би требало схватити у смислу временског ограничења, јер сам уверен да ће они, нарочито сада, владати **ДОЖИВОТНО**, copyright by Бица From Свилајнац.]

*

Ратни дневник 1999. – како је "Милошевићев рат" постао и мој

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Ох, када бисте знали каква брда свакодневно савлађује овај раб Божји! Чак смо почели да устајемо петнаест минута раније да бисмо ишли спорије & да бисмо се мање ознојили.

Ма колико вам то звучи чудно и даље носим све што имам од зимске опреме (у сред маја). Драстична промена је извршена на пољу дугачких гаћа, где су оне које ми је позајмио Френки Белевен ;-) (привремено?) замењене неким танким, ваљда летњим дугим (?) гаћама. Ако хоћете списак: мајица кратких рукава, кошуља, џемпер (узак крајње), тренерка и ветровка. На глави капа, доле два пара чарапа. Тако изгледа Геџа овог рата.

*

Мислим да се никада нећу навићи да савлађујем те успоне: сада схватам да је Касаба равничарски предео. Сељаци вилене око наших глава: имају енергије за нас десеторицу. Клинац од једанест година, кад побегне од мајке (која спава с њим), спава у нашој соби са још нас осам, свеже неокупаних, прање ногу опционо (и непожељно). Зубе перем и даље свакодневно после сваког јела, те сам предмет нескривене спрдње: толико да помишљам да понекад сакријем четкицу и пасту. У криву сте ако мислите да би требало ја њих да подјебавам због непрања зуба: то је Тамо обест I врсте. Кад већ сеирим о томе, могао бих направити поделу свих на две групе: они који имају неподношљив задах из уста [раздаљина између "кревета" је таман толика да повремено склањам нечије руке са свог змијског ;) тела :)] и они који хрчу. Као изузетно срећна особа [кад год у рату споменем срећу, сетим се оне ласцивне причице из мог служења редовне војске, када ми је капетан често причао кроз нос: 'боље је да имаш среће него дугу ону ствар; јер, ако имаш среће, она ће порастити!'] власник сам подметача [то му дође као ултра танак душек] поред човјека који не пере зубе а хрче, и, у неку руку, спаја ове две супротстављене ;-) групе.

*

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

После сам помислио да би било добро да кренемо са том песмом :-); онда сам се упитао да ли је моја девиза и даље ABSTINE ET SUSTINE ("уздржавај се и подноси", неки кажу и "уздржи се и суздржи", смислили неки стоици)?

*

Нигде као у војсци не важи преформулисана Декартова девиза [можда је само у рату још то више подвучено, кад сви инстинктивно осећамо да нам штошта може бити последње] коју видех у Кишовом "Часу анатомије": COITO, ERGO, SUM. Један војник, у цивилству по занимању алкос, каже да је имао неку проститутку за бокс цигарета: до нежељене трансакције (по нашег јунака) је дошло јер је становита Цана несрећне вечери његовог допушта била одсутна из кафане; тачније: чекала је нашег јунака и у том чекању се запила, постала неупотребљива и морало се прећи на неаматерке. За бокс цигарета. Мењам краљевство за бокс! [У Блицу чланак да је нека несрећница силована јер је неки силоватељ намамио у свој стан обећањем да ће јој ПРОДАТИ бокс цигарета.] Лично добијам цигарете у војсци, не питају да ли сам непушач, и делим пријатељима: сада схватам зашто ми заузврат обећавају пола картона FOSTER'S-а (тамо пијем неподношљиви АЈШИНГЕР ваљевски и ништа друго и носим се мишљу да заборавим пиво)! Могао сам силан посао да развијем са оних седам кутија Дрине коју добих пре пута у цивилизацију (и беду): вероватно неке Рускиње могу да се добију и за мање од боха! До сада сам вероватно добио три или четири бокса: с тим капиталом се може добрано кренути у посао. Може се постати макро. Или отмени жиголо, жиголо кога сви озбиљно схватају јер има цигарете. Ко има три бокса, данас и овде, није Свако већ Неко. *Даклем*, још једном улудо потрошен капитал. Што би рекао Мајк Хамер, записаћу то. Да чувам своје цигарете и постанем ратни профитер. Over&out за пословне тлапње ;).

*

Још мало о путовању кући: ишли аутом, десило се прилично брзо и неочекивано, па једини нисам понео сир/кајмак кући да се преживи. Већина понела сир да би укућани имали шта да једу. Уз пут сељаци палили неко ђубре или траву – капетан се чуди како нисмо чули авионе а видимо дим. Прошли кроз БГ – мени то изгледало страшно јадно –

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

оне зграде савезног и републичког МУП-а. Аутопут затворен јер је код Велике Плане срушен надвожњак. У Београду прошли кроз једно пет црвених светала ("driver хватао црвени талас" ;-)) – толики је *ненормални* промет. Видели и један аутобус ГСП-а. Сазнали да ће наш припадник нове класе да води локалну фуџицу кући (и њено дијете, *бебу*

како он каже, од четири године). Уз пут примећујем један војни објекат: осматрачницу која се уздиже високо изнад шумице. Возач нам показује Авалу, а ми је не видимо: никад нисмо ни покушавали да је запамтимо другачије но као брежуљак који има ТОРАЊ. Сад нема торња, па може ли бити Авале? Код куће

зјале

два програма. У Ваљево имам два радио програма: РТС 1 и "Радио Ваљево". "Радио Ваљево" је ОК, пуштају добар домаћи рок и све ствари знам напамет. Паде ми на памет да нисам слушао иностране песме месец дана, ако не рачунамо Црвену јабуку у ауто на путу кући [не, био је то Плави оркестар! Драјвер има преко 40 година и слуша Плави оркестар, људи ово је комплетна лудница. Овде је савршено немогуће рећи:

а сад нешто комплетно другачије

, а да човек не буде озбиљно схваћен. А сад нешто комплетно луђе]. То је релативно озбиљно питање: да ли не пуштати музику оних земаља које нас гађају? Шта је крив мени Џим Морисон што Клинтон ради оно што су увек радили и што ће нам радити? Је ли Луј Армстронг (кога управо слушам) више крив за ово што нам се догађа од оног Који Ово Пише?

V

Драги пријатељи, пишем ово када се увелико говорка о сечењу сателитског линка према свету, па не знам да ли ће ово стићи до вас. Оно што сам читао на SezamPro-у каже да ће исећи сателит, али да не могу баш тако брзо да нам исеку земаљске везе (не могу уопште?). У сваком случају, Запад нам сада ради оно што су наши властодршци одувек сањали да нам ураде, али нису имали времена или снаге да питају/зделају. Но, што би се рекло, не би ваљало да се као војак бавим политиком ("не бави се политиком/ћути ради диг' се лези/и не веруј више ником" – цитат по исхлупелом сећању, ко се сећа нек допуни/исправи док још шљака Нет).

VI

Што се тиче укидања Нета, морам да кажем да су Амери јединствено генијалан народ: укинуће Интернет и тиме спречити оно мало популације да чита/слуша/гледа ишта ван званичних канала наше земље. Ако су хтели да не гледамо њихове сајтове, зашто су

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

рушили РТС?

*

У војсци сам се (скоро) сам назвао Звер: нонстоп сам говорио да спавам/пијем/једем КАО ЗВЕР. Ако то узмемо као један легитиман и званичан надимак, дан пре поласка кући сам добио још један: УЧА!!! Отворено сам признао да већ месец дана чекам да добијем ту ласкаву титулу (политичког комесара сам већ хиротонисао), а осмех који сам тог трена приказао могао је да се мери само с оним који је имао мој ученик (звани ЧЕТВРТАСТА ГЛАВА) када ми је саопштио да је добио прву тројку из математике у животу.

*

Један човек ме убеђује да не треба прати ни руке, ни зубе и да се треба прилагођавати на прљавштину. Он лично сматра да се не треба ни умивати, већ да само треба прати ноге: и то ради савесно&темељито. Каже да ће га само здраве ноге сачувати живог [биће да се он спрема за неки стогодишњи рат]. Када је дошао неки пуковник у инспекцију и када је и он требало да крене са њим, одбио је да крене јер је тек устао, а још није опрао ноге. Заборавих рећи да се не купа, а по сопственом признању смрди сам себи. Када сам га питао зашто се не окупа – он ми рече да би се поново ознојио већ сутрадан. Када сам га сачекао питањем зашто онда пере ноге два пута дневно – када се већ сутра поново испрљају – он ми рече да ноге не пере због прљавштине, него да би му остале здраве, нерањаве и читаве.

*

Када сам се, у пола ноћи, пењао на моју Врлет, просветли ме зашто су гађали кинеску

Пише: Александар Лазих
понедељак, 25 март 2013 18:00

амбасаду: после састанка "Групе осам" изгледало је да би се ствар могла отргнути контроли и прећи у руке Савета безбедности [ма шта то значило], па су креснули Кину, која сада одбија било шта осим прекида бомбардовања. Е, НАТО земље то 'ладно одбијају – те се бомбардовање наставља. С једне стране гледано, кинески захтев иде нама у прилог: они траже да престане бомбардовање, па да се преговара. И то би било логично, да нема *квале 22* која каже да се не помишља о престанку бомбардовања. Те испада да је време да завапимо да нас Кина више не брани?

VII

Не могу да кажем да је Касаба изгледала сјајно када смо стигли пре неки дан из рата у *ј ош већи*

рат: било је пола девет, замрачење, а на улици народа као да је пола четири ујутро: дакле Нико. Дању је све (о)тужније: изгледа да је нормално, а није. Следећи знаци су ми били довољни да схватим да рат јесте, ако бих привремено заборавио да ми се у *цепу мрешка*

војничка књижица: ех риба која је удата за магната намештаја овдашњег и шета његову децу ме препознаје; ја узимам кусур од једног динара; сувише женске нејачи на улицама; мушкарци и који нису кроз ћелави ошишани на кратко; пошта не ради док траје ваздушна опасност; А. Л. мора да ставља [у овом тренутку почиње шизела, али на то нитко не обраћа пажњу] сат тачно и прецизно на оно место где је и стајао док се он присилно сунчао и где је остао бели траг на поцрнелој руци [размишљам о великом подухвату да, тамо и кад се вратим, скинем сат или га преместим и осунчам и САТ].

Дакле: отужно. Укус у устима као кад једете патку а нисте на то навикли.

*

Видим да су ме, на родбинском meeting-у, почели замарати рођаци својим стандардним причама: породични проблеми, мало зачињено оговарањима, заоставштине.

Много вичу. Хоће да гледају вести – ја кумим да то не раде: немам живаца за то. А у рату тек месец и по. Како ћу се уклопити у друштво и схеме ако то потраје? Да ли ћу моћи да остварим оно што сам зацртао: да после рата не очекујем ништа друго но да не будем

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

инвалид. Немам никакав однос [за разлику од неких сабораца] према томе што неки људи нису у војсци, што шетају неке боље рибе од нас који шетамо пушке...

Плаши ме податак да су ми цивилне приче (које ми превасходно личе на гадости) заморне: немам разумевања за породичне свађе нити за инсистирање моје мајке да се једе на кристално чистом столњаку – кад ја једем рукама прљавијим само од хлеба кога спуштамо где стигнемо. [Дошао један пуковник и каже да треба да перемо руке. Гледам га и не верујем шта прича: очекујем да нас построји и прегледа нам нокте. Или да нам изрецитује оно ПРЕ И ПОСЛЕ ЈЕЛА...]

*

За Србе из Србије, који су живели у двадесетом веку, овакав развој догађаја изгледа као праведан исход: јер, било је поштено да после гафова и ратовања без учешћа у Босни и Хрватској и нама мечка закуца на врата. Поред тога, сам **пристанак** да се живи у двадесетом веку [и још црње да се мисли како је то врхунац цивилизације и да се неко чуди шта се дешава на крају двадесетог века?!] – ваљда мора да створи овог *мутанта* од рата какав је створен.

*

Шта ћемо рећи онима који заговарају да смо народ најстарији, да смо изабрани народ? Да ли ћемо после овог нашег најновијег мењања светске историје [очито да многе ствари неће на свету бити исте после овог рата] – моћи да оспоримо да је све што вреди на овој планети било Српско?

Пише: Александар Лазих
понедељак, 25 март 2013 18:00

VIII

Кад смо већ код Фронта, пита пријатељица да ли сам једини од тројице пријатеља који су имали заједничко конспиративно име у рату? Одговарам да можда ја једини јесам у војној униформи – али да никада не бих рекао да сам ја у рату више од њих: рат је пре стање духа, но географска или СМБ одредница.

*

Мој однос према рату ме подсеца на однос човека према смрти, који је фантастично описан у култном филму ALL THAT JAZZ: прво иде неверица ('ко је л' ја?'), затим иде јако одбијање сваке помисли на смрт & неуроза и на крају иде равнодушност, смиреност. У том филму се смрт појављује као божанствена Џесика Ланг (и то у белом): како је мени незамисливо да бих рат могао доживети у таквом обличју, биће да између рата и смрти постоје сличности у прихватању/одбијању, али да је суштина [ма колико смрт/погибија и рат имали заједничког] различита.

Хтедох рећи да сам у почетку осећао неку нервозу, да су ми сметале смене и да сам желео да нешто променим у организацији... Данас ми је апсолутно свеједно да ли сам у првој или другој смени, да ли је шизела поново засвирала у тренутку када сам тек сишао с брда. Чак ме ни војни пандури који су правили проблем зашто војник вози цивилни ауто нису нарочито изнервирани. Што Басара рече [додуше у другом контексту, који није лепо (с)помињати кад је истрага издајника у току ;-)] рат је "испод добра и зла".

*

Мало сам размишљао о последњој реченици и питах се колико је стварно истинита: зар није сваки рат пре свега подела на Нас Добре и на Њих Лоше? Је ли Басов цитат

Ратни дневник 1999. – како је "Милошевићев рат" постао и мој

Пише: Александар Лазих
понедељак, 25 март 2013 18:00

набачен да би све изгледало *учено* или је то био наступ искрености кад му време није? Не знам јесам ли вам већ причао о томе како код мене постоји и даље дилема да ли човек треба да буде срећан што ће оборити страног пилота: далеко сам од тога да кажем да их треба мазити ;-)- али после једног таквог поготка – може ли се наћи [душевни] мир?

*

Сад је одсвирала своје 'смирела': пре неких деведесет минута је била 'шизела'. Ко би још и на то обраћао пажњу?!

*

Имам утисак да би записи из рата обавезно морали да буду прожети сећањима: иако се у рату доста ствари дешава, многима више но у цивилству, све те ствари су безвредне ако не постоји репер **КАКО ЈЕ НЕКОЋ БИЛО**.

*

Ратни пријатељ каже да је сваки рат 4К: крв, киша, курве и ... никако да се сетим шта је четврто? Калашњиков? Касарна? Најзад: кретени! Што се тиче кише – има је у изобиљу; срећом сам добио неке гумене чизме па по блату не гацам у војничким [да не истичем да у истим гуменим играх и фудбал док не повредих мишић на бутини]. Крви, срећом, нема код нас ван наших тела. Курви и кретена има, али у умереним количинама.

[Гледе природе рата, ваљало би додати да хрватски ветерани и данас о Источној Славонији причају као о РАТИШТУ; није реткост да ме неко и дан-данас пита јесам ли и даље на вежби?!]

*

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Често се питам како ћу памтити текући рат? Скоро сам уверен да нећу причати војне појединости: како смо пуцали, шта смо радили, шта смо оборили etc... Јуче сам се питао да ли ћу тај дан памтити по томе што сам: у току путовања непрестано а инстинктивно зверео у небо тражећи авионе, питајући се колико ће ми времена бити потребно да престанем да блејим у небо, те да ли ћу морати да се лечим голубарством као Прелазним Обликом од ПВО ВЈ до цивилства. Или што сам код куће, од налета неке ситне муве, помислио да је слепи миш који ми се константно мувају око главе на ноћним дежурствима; хоћу ли претходни дан памтити што ми се локална *дама сумњивог морала* бестидно наслонила својим невојничким грудима? Или по непрекидном упозоравању укућана да пожури са туширањем, јер се

луца

? Или по томе што нисам признао уверавања моје мајке да се овде ишта дешава и што не сматрам да је прелет по неког авиона

нешто

[један докони је срачунао да је у шест сати његове смене преко њега и нашег положаја прелетело 43 комада!]? Да ли ће то Јуче остати у мојој свести као Дан када нас је одушевила Радио Касаба која је пуштала ред Азре, ред Бијелог дугмета, на нашем путу кући? Или ћу запамтити рођену реакцију када нисам могао да се уздржим и на бенигну провокацију локалног клинца да ми СМБ стоји до бола не одговорим онако Како Се Не Сме Одговорити? Или је Утисак дана ипак то што су војници свом Учи ;-) донели једно пиво које није одвратни ваљевски Ајшингер [који ме је, као потврда да се од судбине не може побећи ;-)), чекао код куће]? Или ћу се сећати да сам тога дана одржао свој први час математике у ратним условима, а после тога повредио ногу на игри за широке народне масе [тзв. плебс] званој фудбал?

*

Сад кад сам прелистао ово Јуче, испало је да су најмање два дана склопљена у то једно Јуче?!

"Кад бих живео хиљаду година

цео би ми живот стао у један дан".

(Цане, "Партибрејкерс")

*

Некада је на нашим радио таласима била проскрибована хрватска музика, а данас се она пушта без икаквог устезања. Помак је да је "Радио Ваљево" пре неки дан стидљиво пустило страну ствар и да су сви то приметили. Да ће можда скоро крај рата говоре све учесталији коментари о томе да се број издајника шири и да им треба судити [да ли и по кратком поступку – не знам?]. Не знам шта је синоћ о томе било на РТС-у, укинули су им сателитски програм [или су НАМ укинули?] па је на локалној телевизији био неки пренос дневника са повременим кочењима, отприлике као кад разговарате са неким преко Нета, а он има видео камеру прикопчану на рачунар.

*

Обећах ;-) капетану да ћу се отровати алкохолом ако се рат заврши [било је то приликом једне од лажних најав да би Ово могло престати тог дана] – обећање је подразумевало да се има [и] повраћати да би усвињавање било признато. Онда сам се сетио да сам нонстоп обећавао [себи?] да ћу се напиту кад се заврши ово/оно [положени испит, дата година/факс, завршена војска...] и да сам увек давао предност спонтаности, но што сам преферирао да прослављам било шта. Ипак, мислим да би био ред да овог пута одржим обећање.

IX

Овај одељак би могао да се зове КАКО ЈЕ А.Л. ПОКУШАВАО ДА ОЧАРА ЈЕДНУ ДЈЕВОЈЧИЦУ И КОЈИМ ФОРАМА & ФАЗОНИМА ЈЕ ОНА ПОКУШАВАЛА ДА ОЧАРА

ЊЕГА (радна верзија):

Она (*еуфорично*): Ја сам скроз ненормална!

АЛ (*неповерљиво*): Када сам на положају, ја сам практично и на гробљу! Јер се сељаци са моје ратне локације сахрањују на имањима!

Она: Ја сам добро расположена, иако за то немам никаквог разлога – ни личног, ни професионалног.

АЛ: Мени слепи мишеви сваке ноћи пролећу поред главе. ЈУЧЕ сам скинуо једног крпеља са руке тако ноншалантно као што остали људи скидају жене (?).

Она (*победнички*): Ја излазим увече на неко мјесто где се организује ТОМБОЛА!

Завеса, гвоздена (с).

*

Сутра се враћам Тамо. Константно сам понављао да је тамо много боље, а прошли пут сам био угашен када је требало ићи: плашио сам се да је то неки лош предзнак (изгледа да ћу у рату постати и сујеверан?). Пошто радимо смене на шест сати (шест сати шљакања и шест сати одмора) – код куће сам спавао само (до/по) шест сати. Једна од ствари која ми остаје за после рата биће да "испеглам" и сан [на овом месту би ваљало приметити да смо с почетка рата говорили "АКО се вратим" а сада све чешће говоримо "КАД се вратимо". Да ли то значи да смо оуглали или смо (статистички) се уверили да 'то није ништа'?]

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

*

Част ми је да на овом месту подсетим на крајње пророчанске речи Александра Лазића о томе како хиперпродукција (неправих) издајника ствара плодно тле да прави издајници раде свој посао. Шта хоћу да кажем? Ако упоредимо податке да се СВИ (?) телефонски разговори прислушкују, да се контролише е-mail – долазимо до податка да им треба МНОГО људи који знају српски. И изгледа да их имају.

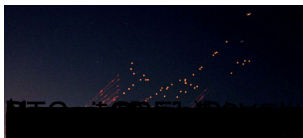
*

Поврх свега, нисмо се опаметили – па се истрага "издајника" спрема или спроводи и сада, у сред рата! С друге стране, видим да се неки људи радују што је СМ оптужен за ратне злочине! Биће да су моји ставови некако еволуирали (или су се туђи ставови променили?): никако не сматрам да се Милошевићу може судити за угњетавање Шиптара (или бар не само њих!). Ако је некога он упропастио – то смо на првом месту МИ, Срби! Да су рекли за упропашћивање Срба и Албанаца – па 'ајде да размислимо?!

*

Гледе те оптужбе (чији се исход лако може наслутити да је Милошевић доступан или да они стварно хоће да га хватају) наивно је мишљење оних Срба да ће се ту судити само њима који су на списку: верујем да ће се судити свима нама, да то неће бити кажњавање индивидуа, скидање колективне одговорности. Зашто? Јер смо већ кажњени по принципу колективне одговорности, само је остало да се спроведе суђење на коме би се дао легитимитет овом убијању Срба. Јер, овде је све мање наивних који верују да овај рат није њихов рат и да неко овде ратује против Милошевића [да су хтели да склопе СМ-а са власти – нисмо деца – могли су то да ураде на хиљаду начина, укључив и помоћ демонстрантима 1996. etc.]; оно што је јадно је да људи схватају да је ова колективна одмазда усмерена против њих [војсци струја не треба уопште, а ни вода из водовода – рецимо] тек када им гелери утерају децу у кућу! :-)

Пише: Александар Лазић
понедељак, 25 март 2013 18:00

Обраћање председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића народу

**ДРАГИ ГРАЂАНИ,
СРЕЋАН ВАМ МИР**

БЕОГРАД, 10. јуна (Ташу) – Председник Републике Слободан Милошевић обратио се данас грађанима Савезне Републике Југославије и казао да је најважније да сви држављани, српски грађани, срећни вам мир!

У овом тренутку наше прве мисли треба да буду посвећене жртвама који су дали своје животе у одбрани отаџбине, у борби за слободу и достојанство свог народа. Сва њихова имена биће објављена у целини.

Председник СР
Југославије Слободан
Милошевић